

gaaende Aflysningen af Offerpligten. Der kom forholdsvis Faar tilstede; de Mødende sagde: Ja, dermed sluttedes Accorden med Byens Præst, og nu bliver det paagjældende Beløb, som enhver anden Skat, paalignet Byens Beboere. Der er blevet protesteret herimod, men hvad hjælper det? Jeg er istand til her at meddele, hvad Stedets Amtmand har ytret om denne Sag, og da hans Udtalelse er meget kort, haaber jeg, at den ærede Formand ikke vil have Noget imod, at jeg oplæser den. I den Afskrift af det nævnte Document, hvoraf jeg er i Besiddelse, er det omtalt, at der fra de Skattepligtige er fremkommet en Protest, og der er anført de Grunde, der have motiveret denne. Disse skal jeg imidlertid forbigaae. Det hedder derpaa: „Jeg skal ikke indlade mig paa at bebømme disse Grunde til Protesten, da jeg formener, at den hele Sag lider af den væsentlige Feil i Formen, at Communalbestyrelsen har sænnet Himmelen til paa en tvingende Maade at indvarsele de Offerpligtige til det omhandlede Møde paa Raadstuen, hvoraf atter følger, at det ved dette Vedtagne vel kan blive forbindende for dem, der mødte og vedtog Aflysningen af Offeret, men ikke kan blive forbindende for dem, der ikke gavede Møde og ikke havde Anledning til at ansee sig forpligtede til at møde, eller underkaste sig det af de Mødende Vedtagne, og det saameget mere, som den hele Foranstaltning, for at kunne blive gyldig, utvivlsomt behøvede Ministeriets Sanction. Men er saaledes selve Aflysningen af Offeret ikke forbindende for alle Offerpligtige, saa er den affattede Ligning af Offeret paa Byens Beboere heller ikke gyldig“. Det er dette, som Stedets Amtmand har udtalt i en Erklæring til Ministeriet angaaende den fremkomne Protest, og det forekommer mig, at der deri indholdes et Beviis paa, hvor beklageligt det er, naar et Ministerium ikke underkaster en saadan Sag en fuldstændig og grundig Prøvelse, før end en Resolution fremkommer. Jeg troer nu ganske vist, at de Misfornøiede ville kunne gaae til Domsstolene og der faae Cultusministeriets Resolution forandret, men det er et Spørgsmaal, om de ville det, og det er tillige et Spørgsmaal, om det overhovedet er ønskeligt at lade Cultusministeriet blive Gjenstand for

en saadan Sagsfølgelse, ved hvilken dets Resolution muligens kunde blive underkjenbt. Jeg anfører dette, deels fordi de Vedkommende i Næstved have gjort deres Yderste, for at komme bort fra det, som de ansee for at være dem ulovligen paalagt, og deels, fordi det er ønskeligt, at Cultusministeren — som selv her har sagt, at han ikke har det Mindste imod, naar Communerne komme til ham med en saadan Begjæring, da at give den sin Sanction — i Fremtiden, naar slige Anbragender indkomme, vil overveie, hvorledes Sagen egentlig forholdes sig, forinden han meddeler sin Sanction.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg har ikke været forberedt paa, at den Sag, som nu blev berørt af det ærede Medlem, vilde blive bragt frem idag, men jeg veed meget godt, at jeg har foranlediget en Resolution i denne Sag, og jeg finder mig opfordret til at supplere hans Meddelelse om, hvad der er foregaaet. Det er ganske vist, at der i Næstved har fundet en saadan Misstemning Sted som den, det ærede Medlem omtalte, og at Grunden til den er, at man, som han ligeledes fremhævede, ikke var fornøjet med det Varsel, der var givet til den omhandlede Raadstuesamling, idet man meente, at det var givet for kort. Denne Sag er selvfølgelig bleven gjort til Gjenstand for Correspondance med det Ministerium, som har at paasee, at de communale Nødvigheder ikke gaae udenfor deres Competence, og det er først efterat Indenrigsministeriet havde erklæret sig enig i, at man ikke kunde tage Hensyn til den nedlagte Protest, at Sagen blev afgjort, ikke ved ministeriel Resolution, men ved en kongelig Resolution, som er den Form, hvorunder slige Sager afgjøres. Det vil heraf være klart, at vedkommende Communalbestyrelse, før den gjorde Indstilling, har indvarslet en Raadstuesamling, og jeg troer ikke, at der i den Henseende kan forlanges Mere. Om der vilde være kommet Flere tilstede ved en fornøjet Raadstuesamling, turde vel være et Spørgsmaal, men i ethvert Tilfælde er Protesten ikke indkommen saa tidligt, at den kunde have nogen Indflydelse paa Sagens Afgjørelse, idet Cultusministeriet strax var opmærksomt paa den, og, som sagt, havde